

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Aleše Roztočila a JUDr. Dagmar Nygrínové v právní věci žalobce: **J. Š.**, zast. Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem, se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Generální ředitelství cel**, se sídlem Budějovická 7, Praha 4, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci ze dne 11. 4. 2016, č. j. 59 A 1/2015 – 32,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Přehled dosavadního řízení

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 21. 10. 2014, č. j. 51277-2/2014-900000-304.4, sp. zn. 7460/2014-580000-63, zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Celního úřadu pro Olomoucký kraj (dále též „správní orgán prvního stupně“) ze dne 1. 8. 2014, č. j. 45190/2014-580000-12, kterým byl žalobce uznán vinným z přestupku podle § 42a odst. 2 písm. a) zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pozemních komunikacích“) tím, že dne 2. 2. 2014 okolo 13:15 hod. jako řidič vozidla v systému časového zpoplatnění užil zpoplatněnou pozemní komunikaci R35 ve směru Mohelnice – Olomouc (místo zjištění na 253,5 km), motorovým vozidlem MERCEDES – BENZ CLK 200 K tmavé barvy RZ X, aniž by byl uhrazen časový poplatek, čímž nesplnil povinnost danou ustanovením § 21e odst. 1 písm. a) zákona o pozemních komunikacích. Dále byl žalobce uznán vinným z přestupku podle § 42a odst. 2 písm. e) zákona o pozemních komunikacích, kterého se dopustil tím, že neodstranil díl kupónu prokazující úhradu časového poplatku z viditelného místa ve vozidle po skončení jeho platnosti. Tímto

jednáním žalobce nesplnil povinnost danou ustanovením § 21e odst. 1 písm. d) zákona o pozemních komunikacích. Správní orgán prvního stupně za tyto přestupky žalobci podle § 42a odst. 7 písm. d) zákona o pozemních komunikacích uložil pokutu ve výši 4.000 Kč a dále mu podle § 79 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, a vyhlášky č. 231/1996 Sb., uložil povinnost nahradit náklady správního řízení ve výši 1.000 Kč.

[2] Žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí poukázal na skutečnost, že v podaném odvolání žalobce neuvedl, co navrhuje, v jakém rozsahu rozhodnutí správního orgánu prvního stupně napadá a v čem spatřuje rozpor s právními předpisy nebo nesprávnost rozhodnutí nebo řízení, jež mu předcházelo a tyto nedostatky neodstranil ani v lhůtě stanovené ve výzvě celního úřadu k jejich odstranění. Žalovaný shledal, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně má všechny potřebné náležitosti.

[3] Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu, v níž namítal, že správní orgány nesprávně právně kvalifikovaly zjištěný skutkový stav. Podle žalobce neexistuje žádný důkaz, že jako řidič vozidla v systému časového zpoplatnění užil zpoplatněnou pozemní komunikaci R 35. V protokolu o důvodném podezření z porušení právních předpisů ze dne 2. 2. 2014, č. j. 7460/2014-580000-63, je naopak v popisu případu uvedeno, že „blůdka zastavila pomocí nápisu STOP a modrých majáků vozidlo žalobce na nájezdu na zpoplatněnou komunikaci R35“. Nájezd na silnici pro motorová vozidla R 35 v prostoru 253,5 km ve směru na Olomouc není v celé své délce označen dopravní značkou IP 15a a žalobce má proto za to, že se přestupek nestal. Pokud by celník nedal žalobci pokyn k následování jejich vozidla, pak by se žalobce otočil na nájezdu na rychlostní silnici, avšak před dopravní značkou IP 15a, a spáchal by tak přestupek s nižší pokutou.

[4] Žalobce dále namítal, že nemohl ve správním řízení řádně hájit svá práva, neboť si zvolil k zastupování zástupce, který požádal podle § 19 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, o doručování písemností na e-mail X, avšak zástupci nebyla žádná písemnost od správních orgánů na tuto adresu doručena, ani neexistuje žádný důkaz o tom, že by nějaká písemnost byla elektronicky na tuto elektronickou adresu vypravena. I proto se zástupce žalobce seznámil s obsahem rozhodnutí až dne 28. 11. 2014, kdy nahlédl do spisu. Při tomto úkonu sdělil správní orgán zástupci žalobce, že mu veškeré písemnosti doručoval na jím požadovanou elektronickou adresu, avšak přiznal, že nebyly podepsány elektronickým podpisem. V takovém případě ovšem nemohly být doručeny, neboť SPAM filtr zástupce žalobce takové elektronické zprávy nepřijme. K nutnosti doručovat písemnosti opatřené elektronickým podpisem žalobce odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 9. 2009, č. j. 9 As 90/2008 – 70, a ze dne 16. 12. 2010, č. j. 1 Ans 5/2010 – 172. Dle názoru žalobce k doručování na adresu trvalého pobytu nelze přihlídnout, neboť správnímu orgánu nevzniklo oprávnění na tuto adresu doručovat, neboť to vzniká až poté, co je adresátu písemnost vypravena e-mailem, avšak tento její přijetí nepotvrdí. To však předpokládá řádné vypravení písemností, které zde nenastalo. Proto žalobci nebyly písemnosti řádně doručeny, v čemž žalobce spatřuje důvod pro postup soudu dle ustanovení § 76 odst. 1 písm. c) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Další pochybení správních orgánů spatřuje žalobce v tom, že se nekonalo ústní jednání. Pokud by správní orgán konal ústní jednání a prováděl samostatně dostupné důkazy, oproti selektivnímu výběru podkladů hovořících v neprospěch obviněného při hodnocení věci, dospěl by podle žalobce k závěrům, že protokol o důvodném podezření z porušení právních předpisů ani úřední záznam nejsou samostatně použitelné důkazy, neboť v obou případech jde o jednostranný úkon celníka (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2009, sp. zn. 1 As 96/2008, a nález Ústavního soudu ze dne 11. 3. 2004, sp. zn. II. ÚS 788/02) a fotodokumentace neprokazuje, že žalobce užil zpoplatněný úsek komunikace, tj. nemá žádný vztah k prokázání přestupku dle § 42a odst. 2 písm. a) zákona o pozemních komunikacích. Z důvodu neexistence dalšího důkazu tak

pokračování

měl podle žalobce správní orgán řízení o přestupku pro důkazní nouzi zastavit nebo provést další dokazování (např. výslechem celníka či spolujezdce žalobce).

[5] Krajský soud žalobu zamítl rozsudkem ze dne 11. 4. 2016, č. j. 59 A 1/2015 – 32, a rozhodl dále, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Krajský soud předně uvedl, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně jednoznačně vymezuje místo zjištění spáchání přestupku jako 253,5 km zpoplatněné pozemní komunikace R35, což je prokázáno úředním záznamem ze dne 2. 2. 2014 a protokolem o důvodném podezření z porušení právních předpisů z téhož dne.

[6] S ohledem na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu (např. rozsudek ze dne 14. 5. 2015, č. j. 7 As 83/2015 - 56) dále krajský soud dospěl k závěru, že procesní pasivita přestupce v prvním stupni i v odvolacím řízení v zásadě znemožňuje, aby přestupce přenesl dokazování až ke krajskému soudu. Vzhledem k řádně provedenému dokazování ve správním řízení a zjevně účelové pasivitě žalobce v jeho celém průběhu, nelze jeho námitku směřující do nesprávného skutkového zjištění (místa zastavení vozidla) projednat v řízení před správním soudem. V této souvislosti krajský soud poukázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 5. 2015 č. j. 7 As 83/2015 - 56, a ze dne 23. 4. 2015, č. j. 2 As 215/2014 - 43.

[7] V případě námítky týkající se doručování krajský soud v první řadě poukázal na závěry uvedené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 5. 2015, č. j. 4 As 76/2015 - 37, a konstatoval, že správní orgán postupoval v souladu s § 19 odst. 3 a 8 správního řádu, když za situace, kdy žalobce nepotvrdil přijetí písemnosti doručované na elektronickou adresu, doručoval písemnost, jako by adresát o doručování na elektronickou adresu nepožádal, tj. na adresu trvalého pobytu jeho zástupce P. K. Všechny písemnosti, které byly ve správním řízení doručovány, byly tak doručeny řádně. Na tomto názoru podle krajského soudu ničeho nemění ani tvrzení žalobce, že mu zprávy bez elektronického podpisu nebyly doručeny z důvodu nastavení tzv. SPAM filtru, neboť jak vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 15. 12. 2014, č. j. 6 As 218/2014 - 34, pokud si účastník řízení sám způsobí nemožnost seznámit se s elektronickou zprávou zapnutím spamového filtru, musí být vědom toho, že se vystavuje nebezpečí nedoručení zprávy.

[8] Krajský soud se ztotožnil s názorem žalovaného, který s odkazem na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 10. 2007, č. j. 6 As 29/2006 - 44, a ze dne 16. 3. 2005, č. j. 3 As 46/2004 - 60, uvedl, že absence protokolu o ústním jednání je vadou, která však v tomto případě nemá za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé. Jak již uvedl žalovaný, žalobce byl jediným účastníkem řízení, nenavrhoval výslech svědků a správní orgán prvního stupně tak neměl s kým ústní jednání vést, neboť žalobce se k jednání bez omluvy nedostavil. Nekonáním ústního jednání tak žalobce nemohl být poškozen.

[9] Krajský soud nepřisvědčil ani námitce ohledně nedostatečnosti důkazů, neboť listiny, které byly podkladem pro rozhodnutí správních orgánů, nevykazovaly žádný rozpor, o jejich pravdivosti nebyl důvod pochybovat a vzhledem ke skutkové jednoduchosti věci byly tyto podklady zcela dostatečné.

[10] Proti tomuto rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále též „stěžovatel“) včas kasační stížnost, v níž namítal, že pokud se z podkladů pro rozhodnutí podává, že byl zastaven v okamžiku, kdy najížděl na rychlostní silnici, avšak ještě v okamžiku, kdy byl na jejím najezdu, který časovému zpoplatnění nepodléhá, pak nelze konstatovat, že stěžovatel užil komunikaci R 35 na 253,5 km. Závěr krajského soudu, že rozhodnutí správního orgánu jednoznačně vymezuje místo zjištění spáchání přestupku, což je prokázáno úředním záznamem ze dne 2. 2. 2014 a protokolem o důvodném podezření z porušení právních předpisů z téhož dne, označil

stěžovatel za nesprávný, neboť z uvedených listin nevyplývá, že by stěžovatel užil zpoplatněnou pozemní komunikaci v jejím 253,5 km, ale že užil nájezdu na tuto pozemní komunikaci v tomto místě. Užití nájezdu však nepodléhá časovému zpoplatnění. Odkaz krajského soudu na procesní pasivitu stěžovatele nemůže na věci nic změnit, neboť stěžovatel nerozporoval podklady pro rozhodnutí, nenamítal nesprávné zjištění skutkového stavu a neuváděl v žalobě ani žádnou novou skutečnost ke skutkovému průběhu. Stěžovatel pouze konstatoval, že na základě zjištěných podkladů nebylo možné dojít k závěru o jeho vině za přestupky. Žalobní argumentace vycházela pouze ze správního spisu a byla právního charakteru. Odkaz krajského soudu na judikaturu Nejvyššího správního soudu, dle které není možné uvádět nové skutečnosti v žalobě, je proto podle stěžovatele nepřiléhavý a to i z toho důvodu, že tato judikatura již byla překonána rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 1. 2016, č. j. 2 As 217/2015 – 47, a ze dne 20. 1. 2016, č. j. 1 As 265/2015 – 38. Krajský soud tak pochybil, když se žalobní námitkou týkající se místa zastavení vozidla stěžovatele odmítl zabývat.

[11] Nesprávný je podle stěžovatele rovněž závěr krajského soudu, že správní orgán prvního stupně nepochybil při doručování. Krajský soud k tomuto závěru dospěl s poukazem na závěry uvedené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 5. 2015, č. j. 4 As 76/2015 – 37, který však v posuzované věci není možné aplikovat, neboť přestupkové řízení vyřizovala paní Mgr. A., písemnosti podepisoval plk. Ing. T. S. J. S., jejíž jméno lze z e-mailové adresy správního orgánu identifikovat, však v řízení nevystupovala, nebyla oprávněnou úřední osobou a její jméno není ani na seznamu zaměstnanců správního orgánu prvního stupně. E-mail tak podle stěžovatele nebyl vyhotoven pracovníkem správního orgánu, který vedl řízení a nebylo z něj ani zřejmé, který konkrétní pracovník správního orgánu e-mail odeslal.

[12] Stěžovatel nesouhlasí ani se závěrem krajského soudu, že absence ústního jednání představuje v posuzované věci vadu nemající vliv na zákonnost rozhodnutí. Ústní jednání totiž není formalitou, ale nejdůležitější částí trestně správního procesu, při kterém jsou zjišťovány jednotlivé skutečnosti z důkazních prostředků, prováděny důkazy a nalézán skutkový stav. Tento závěr krajského soudu podle stěžovatele navíc vylučuje také to, že správní orgány vydaly rozhodnutí zcela bez důkazů, když právě dokazování je klíčovou fází ústního jednání. Závěr krajského soudu, že správní orgány nemohly mít pochybnosti o zjištěném skutkovém stavu, neboť listiny, které tvoří obsah správního spisu, nevykazovaly žádný rozpor, nepovažuje stěžovatel za pravdivý, neboť z úředního záznamu se podává, že policisté vozidlo stěžovatele zastavili mimo zpoplatněný úsek komunikace, měli jej však vidět užít zpoplatněný úsek komunikace dříve, aniž by však bylo zřejmé, kdo měl vozidlo řídit. Z protokolu o důvodném podezření ze spáchání přestupku se okolnosti uvedené v úředním záznamu nepodávají, vyplývá z něj toliko, že stěžovatel byl zastaven na (nezpoplatněném) nájezdu na pozemní komunikaci. Z fotografií vyplývá, že měl vylepen expirovaný kupon prokazující úhradu časového poplatku, avšak nepodává se z nich, že by užil zpoplatněnou komunikaci. Z podkladů ve správním spise tedy bylo podle stěžovatele možné učinit závěr, že spáchání přestupku neprokazují. Hovoří-li jedna listina o tom, že stěžovatel měl dříve užívat rychlostní silnici a druhá listina o tom, že byl zastaven na nájezdu na rychlostní silnici, pak nelze konstatovat, že mezi listinami není žádný rozpor. K vyjasnění této nejednoznačné situace proto bylo vhodné předvolat svědky.

[13] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti k otázce místa zastavení uvedl, že byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. K námitce týkající se doručování na stěžovatelem požadovanou elektronickou adresu žalovaný uvedl, že stěžovatelova interpretace rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 5. 2015, č. j. 4 As 76/2015 – 37, je nesprávná. Podle žalovaného není rozhodující, který pracovník správního orgánu předmětný e-mail vyhotovil a odeslal, ale to, aby byl ve spise založen doklad o jejich odeslání na elektronickou adresu

pokračování

zvolenou stěžovatelem, což bylo splněno. Námitka stěžovatele, že správní orgán prvního stupně měl doplnit dokazování, je podle žalovaného nedůvodná, neboť v posuzované věci byly obstarány dostatečné důkazy a neexistovaly důvodné pochybnosti o zjištěném skutkovém stavu. Stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

II.

Posouzení kasační stížnosti

[14] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatel je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupen advokátem. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

[15] Z obsahu kasační stížnosti je zřejmé, že se stěžovatel v kasační stížnosti dovolává důvodů uvedeného v § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.

[16] Kasační stížnost není důvodná.

[17] Stěžovatel v kasační stížnosti v první řadě namítal, že byl zastaven v okamžiku, kdy najížděl na rychlostní silnici, avšak ještě v okamžiku, kdy byl na jejím nájezdu, který dle přesvědčení stěžovatele časovému zpoplatnění nepodléhá. K této námitce stěžovatele Nejvyšší správní soud uvádí, že seznam pozemních komunikací, jejichž užití podléhá časovému přestupku, byl v době spáchání přestupků stěžovatelem stanoven v příloze č. 2 vyhlášky č. 435/2012 Sb., a předmětný úsek R35 podléhající časovému poplatku byl v tomto seznamu vymezen jako Mohelnice, jih – Křelov (exity 235 – 261). Z této vyhlášky tak vyplývá, že časovému poplatku podléhá nejen užití této rychlostní silnice, ale také její exit, tj. nájezd a sjezd z této pozemní komunikace. Stěžovatel se tedy mylí, pokud má za to, že nájezd, na kterém byl zastaven, nepodléhá časovému zpoplatnění a tato jeho námitka není důvodná.

[18] Skutečnost, že byl stěžovatel zastaven předtím, než užil samotnou komunikaci R 35, nemá pro posouzení věci význam, neboť podstatné je to, že stěžovatel užil nájezd na tuto komunikaci podléhající časovému zpoplatnění, aniž by uhradil časový poplatek, čímž nesplnil povinnost danou ustanovením § 21e odst. 1 písm. a) zákona o pozemních komunikacích a dopustil se přestupku podle § 42a odst. 2 písm. a) téhož zákona. To, že se stěžovatel tohoto přestupku dopustil, dále vyplývá z vymezení místa přestupku v Protokolu o důvodném podezření z porušení právních předpisů ze dne 2. 2. 2014 a Úředního záznamu z téhož dne, v němž je jako místo spáchání přestupku uveden 235,5 km R 35, a jedná se tudíž o místo nacházející se v již zpoplatněném úseku pozemní komunikace vymezeném exity 235 – 261. O tom, že se stěžovatel předmětného přestupku dopustil, svědčí i tvrzení samotného stěžovatele v kasační stížnosti, v níž uvádí, že byl zastaven v momentě, kdy najížděl na rychlostní silnici, tj. sám stěžovatel připouští, že hodlal použít předmětnou rychlostní silnici podléhající časovému zpoplatnění. Názor žalobce, že nájezd na rychlostní komunikaci je dovoleno použít bez příslušného kupónu je absurdní již s ohledem na to, že z nájezdu není možné pokračovat v jízdě kamkoli jinam než na rychlostní komunikaci.

[19] Stěžovatel v kasační stížnosti dále namítal, že krajský soud pochybil, pokud se nezabýval žalobní námitkou týkající se místa zastavení jeho vozidla. K této námitce stěžovatele Nejvyšší správní soud pro přehlednost nejprve uvádí, že stěžovatel v žalobě namítal, že správní orgány

zjištěný skutkový stav nesprávně kvalifikovaly a vyjádřil v této souvislosti přesvědčení, že neexistuje důkaz o tom, že jako řidič vozidla v systému časového zpoplatnění užil zpoplatněnou pozemní komunikaci R 35. Stěžovatel tedy v žalobě neuváděl žádné nové skutečnosti týkající se skutkového stavu, nenavrhoval provedení nových důkazů a jeho argumentace se týkala pouze právního hodnocení již zjištěných důkazů. Stěžovateli je proto třeba přisvědčit v tom, že krajský soud pochybil, když s poukazem na některé rozsudky Nejvyššího správního soudu dospěl k závěru, že nelze přenést dokazování až ke krajskému soudu a nezabýval se žalobní námitkou týkající se místa zastavení vozidla stěžovatele.

[20] Toto dílčí pochybení krajského soudu však podle Nejvyššího správního soudu není natolik závažné, aby vedlo k nezákonnosti a zrušení jeho rozsudku. Podstatné totiž je, že krajský soud fakticky přezkoumal, zda byl ve správním řízení zjištěn skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti, přičemž dospěl k závěru, že důkazy obsažené ve správním spisu jednoznačně prokazují, že se stěžovatel předmětných přestupků dopustil. Nejvyšší správní soud se s tímto závěrem krajského soudu plně ztotožňuje, přičemž konstatuje, že stěžovatel nijak nezpochybňuje, že neměl v době spáchání přestupku uhrazen časový poplatek a neodstranil díl kupónu prokazující úhradu časového poplatku z viditelného místa ve vozidle po skončení jeho platnosti (tato skutečnost navíc vyplývá z fotografií obsažených ve správním spise a sám stěžovatel v kasační stížnosti uvádí, že z fotografií vyplývá, že měl vylepen expirovaný kupon prokazující úhradu časového poplatku) a byl zastaven na nájezdu rychlostní komunikace R35 (tuto skutečnost naopak neustále zdůrazňoval), který však, jak již bylo zdůvodněno výše, podléhá zpoplatnění. Zrušení rozsudku krajského soudu by tak nemohlo mít žádný vliv na výsledek řízení a vedlo by pouze k jeho prodloužení.

[21] V posuzované věci se tak jednalo o situaci zmíněnou v rozsudcích zdejšího soudu ze dne 6. 1. 2016, č. j. 2 As 217/2015 – 47, a 20. 1. 2016, č. j. 1 As 265/2015 – 38, na něž poukazuje stěžovatel v kasační stížnosti, kdy již v samotném správním řízení správní orgány opatří takovou sadu důkazů, jež s ohledem na povahu věci samy o sobě s dostatečnou přesvědčivostí vedou k závěru, že obviněný se příslušného přestupku dopustil, neexistují žádné rozumné důvody k pochybám o věrohodnosti a úplnosti skutkových zjištění pro posouzení viny obviněného z přestupku a pasivita obviněného z přestupku ve správním řízení tak zásadně nemůže vést k jeho úspěchu v navazujícím soudním řízení. S ohledem na výše uvedené je zřejmé, že nelze přisvědčit ani námitce stěžovatele, že správní orgány vydaly rozhodnutí zcela bez důkazů.

[22] Ke stěžovatelem namítaným rozporům ohledně místa spáchání přestupku v podkladech rozhodnutí správního orgánu prvního stupně Nejvyšší správní soud uvádí, že v protokolu o důvodném podezření z porušení právních předpisů je uvedeno, že stěžovatel byl zastaven na nájezdu na zpoplatněnou komunikaci R 35 na km 235,5 ve směru na Olomouc a v úředním záznamu je uvedeno, že hlídka vozidlo stěžovatele zastavila v připojovacím pruhu. Tento dílčí odlišnost v popisu místa spáchání přestupku stěžovatelem není pro posouzení věci relevantní, neboť se nejedná o podstatný rozpor zpochybňující užití pozemní komunikace podléhající zpoplatnění stěžovatelem.

[23] K poukazu stěžovatele na skutečnost, že dle úředního záznamu jej měla hlídka vidět užít zpoplatněný úsek komunikace dříve, aniž by však bylo zřejmé, kdo měl vozidlo řídit, Nejvyšší správní soud uvádí, že tato skutečnost s posouzením věci nesouvisí, neboť předchozí jednání stěžovatele není předmětem posuzované věci a jedná se navíc o důvod, který je podle § 104 odst. 4 s. ř. s. nepřijatelný, neboť jej stěžovatel neuvadl již v řízení před krajským soudem, jehož rozhodnutí je přezkoumáváno, ač tak učinit mohl.

pokračování

[24] K námitce stěžovatele, v níž zpochybnil závěr krajského soudu, že správní orgán prvního stupně nepochybil při doručování, Nejvyšší správní soud uvádí, že z obsahu správního spisu zjistil, že stěžovatel předložil plnou moc ze dne 6. 6. 2014, v níž zmocnil ke svému zastupování pana P. K. Tento zástupce v podaném odporu požádal o doručování písemností na e-mailovou adresu X. Správní orgán prvního stupně proto na tuto e-mailovou adresu doručoval přípis ze dne 1. 7. 2014, č. j. 7460-6/2014-580000-12, nadepsaný jako *Pokračování řízení, nařízení ústního jednání a předvolání* a své rozhodnutí. Uvedený postup správního orgánu prvního stupně je v souladu s § 19 odst. 3 správního řádu, neboť zástupce stěžovatele výslovně požádal o doručování úředních písemností na svůj e-mail. Zástupce stěžovatele však převzetí doručovaných zpráv nepotvrdil zprávou podepsanou jeho uznávaným elektronickým podpisem, ani jiným způsobem, přestože z výpisu z poštovního klienta založeného ve správním spisu, v němž je uvedeno, že „Doručení těmto příjemcům nebo distribučním seznamům je dokončeno, ale cíl neodeslal oznámení o doručení“, vyplývá, že mu byly e-maily obsahující uvedené písemnosti do jeho e-mailové schránky prokazatelně doručeny. Správní orgán prvního stupně proto doručoval své rozhodnutí v souladu s § 19 odst. 8 správního řádu tak, jako by zástupce stěžovatele o doručování na svou elektronickou adresu (e-mail) nepožádal, a doručoval mu proto své rozhodnutí prostřednictvím provozovatele poštovních služeb na adresu jeho trvalého pobytu (§ 20 odst. 1 správního řádu), kde nebyl při doručování zastížen. Zásilka obsahující rozhodnutí správního orgánu prvního stupně byla připravena k vyzvednutí dne 8. 8. 2014. Desetidenní lhůta pro vyzvednutí zásilky (§ 23 odst. 4 správního řádu), proto počala běžet dne 9. 8. 2014 a uplynula dne 18. 8. 2014. Zástupce stěžovatele si zásilky obsahující uvedenou písemnost v desetidenní lhůtě ode dne, kdy byly připraveny k vyzvednutí, nevyzvedl, a proto je třeba vycházet z toho, že byla doručena posledním dnem této lhůty, tj. dne 18. 8. 2014 (§ 24 odst. 1 správního řádu). V souladu s § 23 odst. 4 správního řádu byla zásilka obsahující rozhodnutí správního orgánu prvního stupně dne 19. 8. 2014 vložena do domovní schránky zástupce stěžovatele. Z výše uvedeného je zřejmé, že správní orgán prvního stupně postupoval při doručování písemností v souladu se zákonem a závěr krajského soudu, že nepochybil, je zcela správný.

[25] Na tomto závěru nic nemění ani tvrzení stěžovatele, že zasláné e-maily nebyly vyhotoveny pracovníkem správního orgánu, který vedl řízení a nebylo z něj ani zřejmé, který konkrétní pracovník správního orgánu e-mail odeslal. Správní orgán prvního stupně totiž veškerou elektronickou poštu odesílal z e-mailové adresy: `podatelna580000@cs.mfcr.cz`, tj. z oficiální adresy jeho elektronické podatelny, a je tudíž zřejmé, že se jednalo o jím vyhotovené elektronické dokumenty.

[26] Nejvyšší správní soud neshledal důvodnou ani námitku stěžovatele, v níž nesouhlasil se závěrem krajského soudu, že absence ústního jednání představuje v posuzované věci vadu nemající vliv na zákonnost rozhodnutí. V posuzované věci totiž správní orgán prvního stupně stěžovatele již zmíněným přípisem ze dne 1. 7. 2014 vyrozuměl, že podle § 74 odst. 1 zákona o přestupcích s použitím § 59 správního řádu nařizuje ústní jednání, předvolává stěžovatele jakožto účastníka k ústnímu jednání ve svém sídle a stanovuje tři termíny konání ústního jednání. Zároveň stěžovatele poučil o jeho právech ve správním řízení a při ústním jednání a o tom, že podle ustanovení § 74 odst. 1 zákona o přestupcích lze v nepřítomnosti účastníka řízení věc projednat, jestliže odmítne se k projednání dostavit nebo se nedostaví bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu, ač byl řádně předvolán. Správní orgán prvního stupně tedy ústní jednání nařídil a stěžovatele o tomto svém postupu řádně vyrozuměl, neboť jak bylo uvedeno výše, při doručování písemností nepochybil. Stěžovatel ani jeho zástupce se však k ústnímu jednání nedostavil, přestože byl řádně poučen, že nedostaví-li se bez náležité omluvy či důležitého důvodu, může být věc projednána v jeho nepřítomnosti. Projednáním věci podle § 74 zákona o přestupcích se přitom rozumí nejen její projednání při ústním jednání, ale též rozhodnutí o ní. Nejvyšší správní soud si je vědom a neodhlíží od toho, že správní orgán

prvního stupně o ústním jednání nepořídil protokol a správní spis tak neobsahuje žádný důkaz o tom, že se jednání konalo. S přihlédnutím k tomu, že se stěžovatel k ústnímu jednání nedostavil, správní orgán při dokazování neprováděl výslech svědků a vycházel pouze z listinných důkazů založených ve spise, a dále vzhledem k tomu, že z rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je zřejmé z jakých důkazů vycházel a jaké skutečnosti z těchto důkazů zjistil, však má Nejvyšší správní soud za to, že chybějící protokol o jednání není natolik závažnou vadou, aby způsobila nezákonnost rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.

[27] Tento závěr je v souladu s judikaturou zdejšího soudu, který např. již v rozsudku ze dne 16. 10. 2007, č. j. 6 As 29/2006 – 44, k otázce, zda absence protokolu o jednání ve správním spise představuje podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, uzavřel, že výše popsaná vada řízení není v daném případě podstatným porušením ustanovení o řízení, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé (srov. též rozsudky ze dne 16. 3. 2005, č. j. 3 As 46/2004 – 60, a ze dne 22. 09. 2004, sp. zn. 2 As 19/2004, č. 430/2005 Sb. NSS).

III.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[28] Nejvyšší správní soud shledal nedůvodnými všechny stěžovatelem uplatněné námitky, kasační stížnost je proto nedůvodná. Nejvyšší správní soud tedy dle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. kasační stížnost zamítl.

[29] Zároveň Nejvyšší správní soud rozhodl o nákladech řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl v řízení úspěch, a právo na náhradu nákladů řízení proto nemá. Procesně úspěšnému žalovanému pak nevznikly v řízení náklady přesahující rámec nákladů jeho běžné úřední činnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 7. září 2016

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu